

Capítol 1

—Un moment, si us plau, us prego un minut de silenci! –va dir un home rabassut i baixet amb veu de nas, que portava un barret de copa de vellut granat i que parlava a través d'un micròfon que li tapava la cara.

Era l'alcalde de Totpolit, la ciutat més neta del món. Aquell dia s'hi celebrava la festa major i els carrers estaven guarnits amb garlandes de flors que desprenien una flaire que enamora-

va. Les branques de romaní omplien els balcons de les cases pintades amb els colors de l'arc de Sant Martí i, per les llambordes dels carrers, hi havia escampats pètals de rosa i fulles d'al·fàbrega. Arreu, grans i petits passejaven embadalits entre parades de tots colors, plenes dels productes més meravellosos i impensats. Pertot se sentien rialles i cançons, i ningú no es volia quedar a casa en un dia tan especial.

–Com a Primer Alcalde Llustrós de la nostra ciutat –va dir l'home rabassut lentament i amb un to de veu ampul·lós– tinc el gran honor de donar-vos una notícia. Com tots sabeu la ciutat de Totpolit ha rebut nombrosos premis per la seva netedat:

- El Diploma d'Honor als carrers més perfumats.
- La Distinció Especial als balcons més florits.

- El Premi Honorífic a les voreres més lluent.
- El Primer Premi Indiscutible i Irrefutable a la ciutat amb més papereres per habitant.
- La Medalla d'Or als habitants més nets i polits.
- La Gran Medalla de Paper Reciclat als habitants més recicladors, entre molts altres premis que ens han distingit com a ciutat modèlica.

I avui –va anunciar el Primer Alcalde Llustrós amb un somriure d'orella a orella que deixava veure una renglera de dents blanques com la neu– em plau informar-vos que la Comissió Internacional de la Neteja, de la qual en sóc membre honorífic, ha decidit atorgar-nos enguany el tan esperat i molt merescut PUPP.

–Viscaaa!!! Per fi!!! –es va sentir que cridaven tots aquells que estaven aplegats a la plaça Major.

–Mare, què és el PUPP? –va preguntar una nena petita que menjava un cotó fluix de sucre de color verd maragda.

–És un premi molt important –va respondre la seva mare, tot fixant-se en un robot-aspiradora que jugava a escacs mentre aspirava una catifa–. És el Primer i Únic Premi a la ciutat més Polida del món.

–Oooohhhh! –va exclamar la nena mentre el cotó fluix se li enganxava al voltant de la boca.

–Per això avui serà un dia especial –va continuar l'alcalde visiblement emocionat–. La nostra festa major servirà per celebrar aquest nou guardó del qual hem d'estar molt orgullosos. Farem honor al premi i res ni ningú no podrà posar mai fi a la netedat de la ciutat de Totpolit i al llustre dels totpolitans. I ara, gaudiu de la festa! Visca Totpolit!

–Viscaaaa! –van tornar a cridar els totpolitans.

La festa tot just començava i encara quedava tot el dia per fer gresca. No hi havia motiu per ser infeliç el dia més feliç de l'any, i res, absolutament res feia pensar que la sort de Totpolit pogués canviar.

